

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτῆα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ δεξ. τῆς Ἑλλάδος 15. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—3 χιλ. λιάνες φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς ἴω. τοποιήσεις. Κάμμειαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ. Δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφευσις κάμμειαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τίτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδα. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλα, νὰ ξέρουσι πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 13 Ὀκτωβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+20

Τῶρι

μεθαύριο μᾶς ἔρχεται ἓνας γάλλος στρατηγὸς μὲ πέντε ἄνω-τέρους ἀξιωματικούς καὶ ἓνας ναύαρχος γιὰ νὰ μᾶς φτειάσουν λέει τὸ στρατὸ καὶ τὸν στόλο.

Θὰ πληρώνωμε καὶ σ' αὐτούς δὲν ξέρω πόσαι χιλιάδες τὸν μῆνα καὶ προπληρωτέις μάλιστα ἀπὸ τὸν πάτο τοῦ εὐκαιροῦ ταμείου, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς τὸ ξεπατώσουν.

Καὶ νὰ σᾶς πούμε καὶ ἀπὸ προηγήτερα τί διοργανώσι θὰ κάνουν.

Πρῶτο.

Θὰ γυρέψουν κινένα παλάτι γιὰ νὰ κάνουν τῆς ἰδιαι-τερας συνεδριάσεις των, εἰς βῆρος τοῦ κυβέρνου, καὶ τοῦ χαμάλη Λαοῦ, ἐκεῖ δὲ μέσα θὰ κλείνονται καὶ σβανιρίζον-τες τῆς μπόρξ τοῦ Ντρέρ, τὰ κονιάκα καὶ σαμπάνιαις τους θὰ συζητοῦν καὶ θὰ ξεκαρδιζονται στὰ γέλια ὄχι γιὰ τὴν διοργάνωσι τοῦ στρατοῦ μας, ποῦ ὅσο καὶ ἂν τὸν διοργανίση τινὰς πάντα ἀδιοργανώτος θὰ ᾔηαι, ἀλλὰ γιὰ τὴν βλακεία μας καὶ ἀθλιότητά μας.

Δεύτερο.

Γιὰ νὰ φανοῦν πῶς βρίσκονται σὲ δουλειὰ θὰ γυρέψουν καὶ θ' ἀλλάξουν τὴν στολὴ τοῦ στρατοῦ μας, γιὰ ὑπόθεσι τὴν ὅποια θὰ πᾶν κάμποςσα μελλουναίκα, ἀπὸ τὸ περίσσευμα τοῦ ἔλλειμμα τοῦ προῦπολογισμοῦ, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὁ φίλος σας Τρικούπης θὰ μᾶς ὀλιγοστέψη τοὺς φόρους, (θὰ κἀνὴ οἰκονο-μίας) γιὰ νὰ μᾶς βᾶνὴ περισσότερους, ὅπως δὴ καὶ ἤγουν σας φέρη τὸ περιβόητο ἰσχυρίον, τῆς μὲ κάλπικης πικλάντζας.

Τρίτον.

Θὰ θελήσουν νὰ κάνουν μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια, ὄχι στῆς Τράχωνες, ποῦ εἶναι βουνὰ, ἀλλὰ στοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας, ὅπου θὰ μπορούν μέσα στοὺς βούρκους νὰ κά-νουν τὸ ἓν δυὸ οἱ στρατιώτες κολλημένοι στὸ βάλλο, καὶ ἔτσι κολλημένοι σὰν στήλες μάρμαρο νὰ κάνουν ψευτοπόλεμο ἐναν-τίον ἀλλήλων εἰς ἀπόστασι δέκα χιλιάδων μιλίων καὶ σαράντα χιλιάδες καὶ ἑκατὸ ὑφεκατόμετρα ἀπὸ ἀλλήλους, τοῦτ' ἔστι θὰ πολεμοῦν οἱ μὲν ἀπὸ τῆ Δάρισσα οἱ δὲ ἀπὸ τὸν Βόλο, χά-ριν πέρ γούστο καὶ ὅτι σὲ δουλειὰ βρίσκονται σκοτώνοντας τὴν ἀέρα, μὲ τὸν παρᾶ τοῦ ἔθνους.

Τέτατο.

Θὰ θελήσουν νὰ κάνουν στρατόπεδο, καὶ ἐκεῖ εἶναι ποῦ θὰ μᾶς πάρη ὁ διάολος τὸν πατέρα. Θὰ μᾶς ξεπαγιάσουν ὅλους μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, ἀπὸ πλευρίτιδες, πούντες, περιπλευμονίαις, θερμαίς, καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε. Θὰ πῆτε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν φόφο μᾶς θὰ βρῆ περίστασι νὰ βᾶνὴ εἰς ἐνέργεια καὶ ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς τὰ φορητὰ νοσοκομεία του, τὰ καρροτσάκια ποῦ κοι-τεῦουν νὰ σαπίσουν καὶ νὰ ξεοδέψη μὲ τοὺς θανάτους μας καὶ τὰ σαπισμένα καὶ μούχλια πλέον φαρμακὰ του, καὶ ὅτι μᾶς κάνει μ' αὐτὸ γιὰ εὐεργεσία.

Ἄ μᾶ, αὐτὸ δὲν εἶναι τιποτα, ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἔχει μπόλικους πκράδες καὶ τοὺς σκληρᾶ καὶ σὲ ξένα ἔθνη, ὄχι στὸ δικὸ μας. Πρέπει ὅπως δήποτε νὰ δοθῆ ἀφορμὴ νὰ φανῆ καὶ αὐτὸς πῶς βρίσκεται σὲ δουλειὰ. Πρέπει νὰ φορήσωμε ὄλοι.

Αὐτὸς ὁ Ἐρυθρὸς σταυρὸς μοιάζει σὰν καὶ κάτι παπάδες ἢ γιατροὺς ποῦ τοὺς ρωτᾶς—πῶς πᾶν ἢ δουλειαι; Καὶ σοῦ ἀ-παντοῦν μὲ τὴ μεγαλειότερη ἀφέλεια!

—Κεσάτι φέτος. Λίγοι ἀρρωστοί. Ὑγεία στὴν πόλι, πᾶμε νὰ καταστραφοῦμε, ποῦ ἄλλοτε στὸν τύφο. Εἰκοσιοχτὸ τῆς στὴν ἐπίσκεψι.

Καὶ οἱ παπάδες:

—Βρὲ ἀδερφε μᾶς πέθανε τὸ κεσάτι, ἄλλοτες εἴχαμε σα-ράντα πενήντα τὴν ἡμέρα, τώρα ἀργιὰ καὶ κάπου νὰ πεθάνη τινὰς, καὶ τοῦ διαφιλονεικοῦμε τὴν ταφή του σὰν τὰ ὄρνια ποῦ πέφτουν ἀπάνω στὰ φορήμια.

Μ' ἄλλα λόγια οἱ κύριοι συζητοῦν νὰ κερδίσουν μὲ τῆς ἀρρώ-στιας μας καὶ τοὺς θανάτους. Ἐτσι θέλει νὰ τὸ πᾶν καὶ ὁ Ἐρυ-θρὸς Σταυρὸς, γιὰτι ἔχει τώρα κεσάτι ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴν ἦρθε ἡ χολέρα.

Στὸ προκείμενο. Ἐπειδὴ γιὰ νὰ κἀνὴ ὁ Τρικούπης σας ἓνα μεγάλο στρατιωτικὸ γυμνάσιο θ' ἀναγκασθῆ νὰ προσκαλέσῃ καὶ τὴν ἐφεδρεία, φαντασθῆτε πόσαις χιλιάδες ἐργατικὰ χέ-ρια θὰ λείψουν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τους καὶ τὴν ἐργασία τους, καὶ ἂν ἡ ἀρχαία παροιμία λέει = πῶς στὴν Ἑλλάδα κατοικᾶ πάντοτε ἡ φτώχεια, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί πείνα θὰ μᾶς δέρνη ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνας μὲ τὰ σχέδια τοῦ με-γάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς Ἑλλάδας κὴρ κουτέντιο Τρικούπη, τοῦ πικρῆ Βλαχοβίσμαρχ.

Πέμπτο.

Ὁ κύριος Ναύαρχος θὰ θελήσῃ νὰ συγκεντρώσῃ μοῖραν στόλου καὶ νὰ κἀνῃ ταξείδια στὴν Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, καὶ 'κεῖ εἶναι ποῦ θὰ μᾶς χέσῃ τὸν γονεῖό σ'τὰ ἐξόδα, καὶ ὅ' ἀκούμε κάθε ἡμέρα = Σήμερα ἀποπλέει ἡ ὑπὸ τὸν Ναύαρχον Λαιζὲν μοῖρα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου πρὸς γυμνάσια στὸ Γαῖδουρονήσι, αὐτοῖς = Ἡ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Λαιζὲν μοῖρα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἀποπλέει στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς γιὰ νὰ προστατέψῃ τοὺς σφογχαράδες τῆς Αἰγίνας ἀπὸ τοὺς Μπεντουίνους, καὶ μεθαύριο, τέλος = Πῶς θὰ ἀνεβῆ τὸν ἀπάνω καὶ κάτω Νεῖλο, γιὰ νὰ ψαρῆσῃ ὄχι ποῦ βρισκεται ὁ Γόρδων πασᾶς ποῦ κάθε μέρα εἶναι σκοτωμένο καὶ κάθε μέρα βρισκεται ζωντανός καὶ κάνει ἀνδραγαθίας, ζωντανοπεθαμένους, ἀλλὰ γιὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἀβυσσινίας ποῦ κάναμε συμμαχία καὶ ἐπιμαχία, ἐκεῖνος μὲν νὰ μᾶς βοηθήσῃ μὲ τὰ στρατόπεδά του διὰ ξηρᾶς μέχρι μεσοποταμίας, ἐμεῖς δὲ μὲ τὰ καράβια μας διὰ θαλάσσης ὡς τὸν Πόρο, ἀφοῦ μάλιστα τώρα στέλνεται καὶ δεσπότης πλέον ἀποφασιστικῶς ἐκεῖ δικός μας νὰ ἐξελληνίσῃ καὶ νὰ ξαναβαφτίσῃ ὅλη τὴν Ἀβυσσυνία.

Ἐχτον.

καὶ τελευταῖον. Οἱ Γάλλοι σὰν ζῶντοί ποῦ εἶναι σὲ οὐλά τους τὰ πάντα, καὶ πρὸ πάντων οἱ στρατιωτικοὶ καὶ σὰν πὸ ζῶντοί ποῦ εἶναι οἱ δικοὶ μας δὲν θὰ θελήσουν νὰ τοὺς πατήσουν τὴν κάππα, καὶ θάχουμε παρατήσεις ἐπὶ παρατήσεων καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ καὶ ἀπὸ μονομαχίας μέχρι θανάτου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν οἱ μονομαχοῦντες ζωντανοὶ, καθὼς κατάντησε πλέον τῆς μόδας.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτὰ, ἐς ἄλλοτε εἶναι τὰ σπουδαῖα. Ὅταν θάρθουν καὶ θαρχίσουν τὰ ντράβαλα.

Καὶ

γιὰ νὰ καταλάβετε πόσαις ὡς τώρα βελτιώσεις ἔκανε μὲ τοὺς ξένους, σὰς φέρνομε ἕνα καὶ μοναχὸ παράδειγμα, τὸν Βέλγο διορθωτὴ ποῦ μᾶς κουβάλησε γιὰ νὰ μᾶς διορθώσῃ τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τὰ διόρθωσε τόσο καλὰ, ποῦ κατάντησε νὰ μὴν ἔχουμε ταχυδρομεῖα, δὲν φταίει ὅμως ὁ Βέλγος, φταίει ὁ σκετῆς ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔφερε χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ σπουδάσῃ ἐπιτόπια τὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία τοῦ κράτους, καὶ ἔτσι κ' ἐκεῖνος μᾶς στόλισε τὸ ταχυδρομεῖο μὲ περιστρωγιάνας καὶ καναπέδες, καὶ ἀφίνοντάς μας νὰ βγάνομε τὰ μάτια μας, μᾶς πῆρε καὶ μιὰ ἑλληνοπούλα γιὰ γυναῖκα καὶ πάει καλλιὰ του.

(14)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

ΙΔ'.

Ἄμα κάθισε ἡ ἀδερφή τοῦ Μπιρμπαντόπουλου, κάθισε καὶ ὁ φίλος μας ὁ ἐρωτοκτυπημένος καὶ ζάρωσε σ' ἕνα κάθισμα μὲ μεγάλη ἀμηχανία καὶ κρατῶντας τὸ καπέλο σ'τὰ χέρια του ἔβλεπε τὸ πάτωμα.

Ξέρετε, ὅτι ὅταν ἔχῃ νὰ κἀνῃ κάνει μ' ἕνα πρόσωπο ὅσο καὶ ἂν ᾖ φουρκισμένος ἐναντίον του, ὅταν παρουσιαστῇ μπροστά του τὰ χάνει ὅλα καὶ ὅταν μάλιστα δὲν ἔχει δίκαιο.

Ἡ ἀδερφή τοῦ Μπιρμπαντόπουλου ἡ Κίτσο, τὰ κατάλαβε ὅλα σὰν ἐξυπνὴ ποῦ ἦτανε καὶ γι' αὐτὸ ἀμέσως μὲ τὸ—Τι μᾶς κάνετε, καλὰ εἶστε; Παχύνετε. Νὰ μὴ μᾶς βαρκαθῆτε.— Καὶ σεις. Ὅλοι καλὰ σπῆτι; Πόσο κοιρὸ ἔχομε νὰ ἰδοθοῦμε; Καὶ πῶς τὰ περνάτε; = Ὑστερα λέγω, ἀπ' αὐτὰ τὰ στερεότυπα, ἡ Κίτσο σηκώθηκε ξεπεταχτὰ καὶ εἶπε:

— Πάω νὰ δῶ μέσα καὶ τοὺς γέροντας τί γίνονται.

Καὶ βγήκε. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ τὸ κάνανε ἐξεπλητῆδες γιὰ νὰ ἀφήσῃ τοὺς δύο τοὺς μονάρχους. Ἄμα βγήκε, σηκώνεται ἡ Μαρουδίτσα θυμωμένη καὶ λέει στὸν Μπιρμπαντόπουλο στεκόμενη ἔτσι σὰ Ζουάβος μπροστά του.

Τώρα λέει θέλει νὰ φέρῃ ἄλλον ἀπὸ τὴν Ὀλλάνδα διορθωτῆ τῶν ταχυδρομείων γιὰ νὰ μᾶς τὰ κἀνῃ μπλάστρη καὶ πιὸ χειρότερα.

Θυμοῦμαι μιὰ φορὰ ποῦ ἡ Ἀγγλία ἤθελε νὰ μᾶς στείλῃ ἕνα μέγα οἰκονομολόγο τῆς γιὰ ὑπουργὸ τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ Ὀθῶνα γιὰ νὰ μᾶς διορθώσῃ τὰ ἀνοικονόμητα οἰκονομικά μας ποῦ ἦταν σὰν καὶ τώρα, ξέρετε τί εἶπε ὁ μέγας ἐκεῖνος οἰκονομολόγος:

— Ποῦ μὲ στέλνετε, νὰ διορθώσω τὰ οἰκονομικά τῆς Ἑλλάδας; Καὶ ποῦ ξέρω γὼ τὸν τόπο; Θὰ μὲ παίζουν ἐκεῖνοι ὅπως θελοῦν. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ φέρετε ἕνα Ἕλληνα νὰ διορθώσῃ τὴν Ἀγγλία, χωρὶς νὰ σακαμπάζῃ ἀπὸ τοῦ τόπου τὰ πράγματα οὔτε σκράπ.

Τὰ ἴδια λοιπὸν μᾶς φτεῖνῃ καὶ ὁ Τρικωπῆς σας, φέρνει ξένους νὰ διοικήσουν τοὺς Ἕλληνας.

Θαρροῦμε ὅμως, ὅτι ὅποιος πλέον κατάντησε βλάξ, ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτανε νὰ μᾶς ἔφερνε καὶ κἀνένα Μανταρίνο πρωθυπουργὸ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ ρωμαϊκὸ καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὑπομανταρινὸς ὑποβολέας, καὶ νὰ κἀνῃ θέατρο νευροσπᾶστων ὅλη τὴν Ἑλλάδα σ'ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ στὸν κόσμο τὸν σὺμπαντα οὐλον ὅτι δὲν εἶναι ἀξία νὰ αὐτοδιοικηθῇ.

Ἄλλὰ

γιὰ νὰ μὴ γεμίσουμε ὅλο τὸ φύλλο, ὅπως καὶ τὸ γεμίσαμε περὶ διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῶν ξένων, εἶπαμε καὶ ξαναλέμε, καὶ τὰ μεταλέμε μεθαύριο τὰ σπουδαιότερα, γιὰτι αὐτὰ ποῦ γράφομε ὡς τώρα εἶνε ἄχραιοι μέσαις, ὡς καθὼς εἶπαμε καὶ λέγομε.

Ἔνας

κωμφοδοποιὸς ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ παραστήσῃ μιὰ κωμῳδία του στὸ θέατρο. Σημειώσετε, ὅτι τότε οἱ Ἀθηναῖοι ὅταν παράστεναν σ'τὰ θεάτρα βασταῦσαν δὲν ξέρω πόσαις μέραις κατὰ συνέχεια ἢ παραστάσεις τους ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀντὶς γιὰ νὰ πληρώνουν τοὺς ἔδιναν καὶ μιὰ δεκάρα, γιὰ ἀμοιβὴ ποῦ ἄφιναν τῆς δουλειᾶς τους καὶ γιὰ νὰ φᾶν κουλοῦρες = (Φαίνεται νὰ ἦτανε τὸ ψωμί σὲ μεγάλη φτεῖνια ἀφοῦ ἔπερναν μὲ μιὰ δεκάρα δέκα κουλοῦρες τῆς Κούλουρης μάλιστα, σμιγδαλέναις ἀπὸ ἄχυρο), τὸ λοιπὸν ἦρθε καὶ ἡ ἀράδα τῆς παράστασις τῆς κωμῳδίας τοῦ κύρ κωμφοδοποιοῦ μας, στὸ μέσο τῆς παράστασις, νὰ καὶ σοῦ ἀρχίζουσι οἱ

— Καὶ ἔχεις καὶ μούτρα καὶ μοῦ ἦρθες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ σου ἀνοησία, νὰ θέλῃς νὰ μοῦ κἀνῃς κόρτε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι; καὶ πῶς μὲ πῆρες, καὶ τί ἐνόμισες; Ἀνόητε.

— Ἐγὼ, ἐγὼ . . . Ἐγὼ κυρία Μαρουδίτσα . . . μὲ παραξήγησες μὲ συγχ. . .

— Σιωπά, ἀνόητε. Τώρα τί θέλεις ποῦ μοῦ κουβαλήθηκες, ἢ νομίζεις πῶς δὲν τὰ καταλαβαίνω πῶς γέλασες τὴν ἀδελφὴ σου καὶ τὴν ἔφερες γιὰ ἐπίσκεψι γιὰ νὰ ξεφουρνιστῆς καὶ σὺ μέσα. Δὲν μιλάς;

— Ἐγὼ . . . Ἐγὼ . . .

— Ἐσὺ, μάλιστα, ἐσὺ, τσακπίνη, θαρρεῖς πῶς εἶναι σὰν ἐκεῖνη τὴν βραδεῖά στὸ χορὸ ποῦ μὲ ἀφάνισες στῆς τσιμπιᾶς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω; Σοῦ στράφτω, ἄθλιε, μπροστά τώρα στὴν ἀδελφὴ σου ἕνα μπάτσο ποῦ νὰ νομίσῃς πῶς εἶναι οὐρανοκατέβατος. Κατσεργάρη. Νὰ μ' ἀφήσῃς ἡσυχη, παρακαλῶ, γιὰ νὰ μὴ γίνουσι μεγάλα τὰ πράγματα.

— Ἐγὼ . . . Ἐγὼ . . . κυρία Μαρουδίτσα ἀπεναντίας. . .

— Δὲν θέλω οὔτε ὑπὲρ οὔτε ἀπεναντίας.

— Ἐγὼ, σὲ . . . σὲ . . . σενόχλησα ποτέ;

— Νὰ ποῦ μενοχλᾶς τώρα.

Καὶ τὴν πῆραν τὰ γέλοια. Αὐτὸ ἤθελε καὶ περίμενε ὁ Μπιρμπαντόπουλος γιὰ νὰ πάρῃ λίγο θάρρος, γιὰτι τὸ διαολάκι ἡ Μαρουδίτσα νὰ ποῦμε καὶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια δὲν τοῦ τᾶλεγε ὅλα μὲ ὅλη τὴν καρδιά της. Ἦτανε ἔτσι ζιζάνιο καὶ ἤθελε νὰ παιδεύῃ ἐκείνους ποῦ καταλάβετε πῶς εἶναι τοῦ χειροῦ της.

θεατρίνοι στῆς πέτρες τοῦς Ἀθηναίους ποῦ πῆγε νά χαλάσῃ τὸ θέατρο :

— Βρὲ τ' εἶν' τοῦτα, φωνάζουν ;

— Τίποτα, τοῦς ἀπαντοῦν ἀπὸ τὸ θέατρο, τῶχει ἡ κωμωδία, καὶ ἡ ἐποία τελειώνει ἴσα ἴσα στὸν λιθοβολισμό σας, γιατί εἶστε ἀξιοὶ λιθοβολισμοῦ ποῦ κάθεστε τόσαις μέραις καὶ ἀκούετε τὰ εἶλια τοῦ ἐνοῦς καὶ τοῦ ἄλλου.

Λιθοβολισμοῦ λοιπὸν ἀξιοὶ εἴμαστε καὶ μεῖς, ποῦ ἐκρίναμε ἀξιοῦ τόσου λόγου, τὸ κουτοβλακέστατον ἐκείνο τηλεγράφημα τῶν κεφαλαιογραμμάτων Πυργιωτῶν, ποῦ ἐστειλαν στὸ Βασιλεῖα, εἰς τὸ ὅποιο ἐνῶ λένε πῶς εἶναι ὑπερπαραευχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κυβένησι, ὕστερα ἐμολογοῦν, πῶς ἡ διαδήλωσις ἐγίνε ὄχι ἐναντίον τῆς κυβένησις ἀλλὰ γιὰ νὰ παρακαλέσουν, = Νὰ κατεβοῦν οἱ φόροι νὰ μὴ σηκωθῇ ἡ καταναγκαστικὴ κυκλοφορία τῶν στουποχάρτων τῆς Τράπεζας, νὰ παύσῃ ὁ φόρος τοῦ κρασοῦ, τοῦ καπνοῦ, τοῦ τσιγαροχάρτου καὶ ἀκόμα ἂν ἦναι δυνατόν νὰ μὴ πληρώσουν φόρους φέτος ὡς καθὼς καὶ τὰ δάνεια ποῦ ἔχουν στὴ τράπεζα.

Βρὲ κουτόβλακες ποιὸς σ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ; Ἡ κυβένησις. Ποιὸς σ' ἔβανε φόρους ; Ἡ κυβένησις. Ἄφου λοιπὸν ἀποδοκιμάζετε τὰ ἔργα τῆς κυβένησις πῶς ἐπαινείτε τὴν κυβένησι ;

Δὲν φταίτε ὅμως λέγομε σεις παρὰ ἐμεῖς ποῦ θέλομε λιθοβολῆμα ἀφου τόσαις μέραις συζητοῦμε γιὰ τὴν μεγάλη βλακεία ποῦ ξεφύτρωσε ξάφνα σὰν λέπρα στὸ κεφάλι σας. Ἄμ τόσο πάλι νὰ ἀποξεκουτιασθῆτε μονομιᾶς νοικοκυραῖοι ἄνθρωποι δὲν ἀξίζε. Τὰ συλληπητήριά μας ὄθεν σας.

Θριάμβος.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς Σύρας ὕστερα ἀπὸ ὅσα γράψαμε γιὰ τὰ φαῦλα καφε σαντάν καὶ τῆς μπουραρίας ποῦ ἔχουν γυναῖκες μέσα, τῶν νόμων πιστὸς ὑπηρετὴς καὶ τοῦς νόμους ἐφαρμόζων ἀπαγόρευσε τὰ γυναῖκα νὰ ὑπηρετοῦν πλέον στὰ τοιούτου εἶδους καταστήματα, πρὸς μεγάλη βέβαια ἀχανάκτησι τῆς φιλάτης νεολαίας τῆς Σύρας ποῦ ἔχασε τὴν τόσο τερπνὴ τῆς διαθορᾶς τῆς διασκέδασι, τὸν ἀφανισμό τῆς τσέπης των καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς ὑγείας τῆς.

Γι' ὅλα αὐτὰ, βέβαια, μποροῦν νὰ πνίξουν τὸν ἀστυνόμο οἱ κύριοι νέοι τῆς Σύρας καὶ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι μπύρας ἂν τὸν βροῦν, καὶ δεῦτερον ἐμένα ἂν τολμήσω νὰ πατήσω ἐκεῖ

— Ἐρεῖς κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ Μπιρμπαντόπουλος, ὅτι μοῦ παραγράψες, καὶ ὅτι δηλαδὴ ξέρω κ' ἐγώ.

— Πῶς ; πῶς ; Αὐθάδη τί θέλεις νὰ πῆς ;

— Ναι, μάλιστα, στὸ χορὸ, μέσα στὴ κάμαρα τῶν γλυκουσμάτων δὲν σὺχε πέσει ἡ κλητσοδέτα καὶ στὴν κούμποσα ἐγώ, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ σκύψης σὺ μὲ τὸν κορσέ σου ;

— Καὶ τί θέλεις κακοῦνη νὰ πῆς μ' αὐτό ;

— Γι' θέλω νὰ πῶ ; Μάθε λοιπὸν, κυρία μου, ὅτι κακοῦνης δὲν εἶμαι γώ, καὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ, πῶς ἀπὸ τότες πῆρα μέτρος τῆς γάμπας σου καὶ ἄς ἐρθοῦν νὰ μοῦ τὸ διαφιλονεικῶσουν, ὅποιοι θέλουν.

— Χαχά. Δὲν σ' ἐπέραν τόσο κουτοκακόμοιρο, οὔτε τόσο εὐτελεῖ. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριε, νὰ μιλήσωμε σπουδαῖα, δὲν μοῦ κάνεις παρακαλῶ τῆ χάρι νὰ μοῦ φέρης ἐκεῖνο τὸ μέτρος ποῦχεις, γιατί μπορεῖ ἀπὸ τότες ἢ νὰ χόντρινα ἢ ν' ἀδυνάτισα. Νὰ σοῦ δώσω γώ ἕνα σωστό. Ἄν θέλῃς μάλιστα σοῦ δίνω καὶ τὴν καρτσοδέτα μου γιὰ νὰ τὴν κάνῃς σὰν τὴ βασιλισσα τῆς Ἀγγλίας παράσημο τῆς Περικνημίδας. Ἄθλιε... Βρὲ δὲν μοῦ γουστάρεις. Ἐσφορτόνου με. Ὡ δὰ, μὲ ἀναγκάζεις καὶ σ' ὀμιλῶ καὶ βαναύσως καὶ χαλῶ τὴν γλώσσά μου.

— Ταρταρά ταρταρά. Φίλιτε Μπιρμπαντόπουλε νὰ σοῦ παίξω μιὰ πόλκα νέα ποῦ μοῦ σύνθεσε κατὰ χάρι ἰδιαίτερα ὁ Καίσαρ καὶ ἡ ὁποία ὀνομάζεται **Βλαξ**. Τὴν παίξω πάντοτε πρὸς τιμὴ τῶν φίλων ἐκείνων ποῦ ὀμοιάζουν σὰν καὶ μᾶς. Χαχαχά. Εἶναι ὠραῖον ἐμβατήριον, μὰ τὸν Θεό. Νὰ σοῦ τὸ παίξω Μπιρμπαντόπουλέ μου ; Ἄϊ ;

νὰ μὲ πνίξουν στὸ μουράγιο, διότι εἶναι ἀποδειγμένο, ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ κυνηγοῦν τὸ καλὸ τοῦς κυνηγοῦν οἱ φαῖλοι μὲ τὴν μαγαβέλα ἀπὸ πίσω.

Ὅπως δὴποτες, κύριε ἀστυνόμο τῆς Σύρας λάβε ἐνώπιον ἔλου τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπου ὁ Παλῆάνθρωπος εὐρίσκεται ἕνα ξηρὸ—εἶγε.

Καθόσον καὶ διότι ἐκεῖνοι ποῦ ἐκτελοῦν τὸ καθῆκόν τους ἄλλη ἀμοιβὴ σήμερα δὲν ἔχουν παρὰ ξηρὰ λόγια, καὶ εἶθε τὸ παράδειγμά σου νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἀστυνόμοι τῶν ἐπηρεχίων. Γένοιτο.

Ὅλοι

Ξέρομε πῶς ἡ Γερμανικαὶς μαγισσατοῦγες, εἶναι περὶ σκεντζιδικὰ καὶ δὲν συμμαζεύονται. Οἱ γερμανοὶ μόνο στὰ στρατιωτικὰ ἀναδειχτήκαν μεγάλοι, καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ κλένας ἀντίρρισι περὶ διάψευσις.

Δὲν ξέρομε τάχα γιατί ὁ στρατάρχης Μολτκετρικίουπης νὰ γυρέψῃ διοργανωτὰς ἀπὸ τὴν νικημένη Γαλλία, ποῦ ἀκόμα γυμνάζει τὸν στρατό τῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Γερμανία τὴν Νικητρία.

Γιατί ; Διότι ἐκεῖ τὰ βρῆκε σκουρα μαστοῦνια.

Ἄλλα

Ὅμως θέλαμε νὰ ποῦμε καὶ σ' ἄλλα ξεπέσαμε. Ὁ κύριος Κάρολος Βίλνπεργ εἶχανε κάτι βιβλιαράκια, ποῦ τὰ γράφει καὶ ἀπόξω—Ἀνάμνησις τῶν Ἀθηναίων. Σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ μπάγαντικὸ φυλλαδάκι ὑπάρχουν κάτι ζουγραφιαὶ μέσα γελοῖα εἰκόνα τῆς Ἀθήνας ποῦ νομίζε τινὰς ὅταν τὴν βλέπῃ πῶς βρίσκεται στὸ Μαρούσι. Τὸ Παλάτι μὲ κάτι ρουκέτες ἀπάνω καὶ τὴν Ἀκαδημία μὲ πενήντα χιλιάδες ἀνθρώπους μπροστά, ἔχει τὸ κτήνος, καὶ τὸ Πανεπιστήμιον τελευταῖον ποῦ ἐφώτισε ὅλη τὴν Ἀνατολή, καὶ τὸ ὅποιο ἔχει σπουδαστὰς τόσους τώρα, ὅσους κοντεύει νὰ μὴ ἔχουν τὰ μεγαλύτερα Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης.

Γιατί μὲ κύρ γερμανὲ ἀφουεῦγανες αὐτὴ τὴν ψευτοφυλλάδα μὲ τῆς γελοῖαις ζουγραφιαίς, δὲν ἔβανες μέσα καὶ τὴν Μητρόπολὶ μας ; Ἄου. Γιατί, δὲν ἔβανες τὸ Πολυτεχνεῖο, τοῦ ὅποιο τὸ χτήριο δὲν τῶχει οὔτε ἡ Γερμανεῖα σας καὶ ἄς ἦναι καὶ ἀτελειώτο ; Γιατί, δὲν ἔβανες τὸ Ὀφθαλμοῦατρεῖο, εἰς τὸ ὅποιο θεραπεύονται κάθε χρόνο δέκα καὶ πλέον χιλιάδες

— Πρέπει νὰ μάθης κυρία, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐκολὰ ἀπὸ κείνους ποῦ κέρνουν στὸ μεζέ.

— Σοῦ βάζομε λίγὸ ἀλάτι κύριε, καὶ σὲ ἀλατίζομε, γιατί μοῦ φρίνεται πολὺ ἀνάλατος καὶ δὲν τρώγεστε.

— Αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε.

— Ἐτσι ; Ἐχομε κι' ἀπ' αὐτὰ ; Μήπως θὰ μὲ προσκαλέσετε εἰς μονομαχίαν ; Εὐχαρίστως. Καὶ μέχρι θανάτου μάλιστα. Σῶνει κατὰ τὴν νέα μόδα νὰ πυροβολοῦμε στὸν ἀέρα, γὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν τάχα οἱ τύποι πῶς μονομαχήσαμε μέχρι θανάτου καὶ βρεθήκαμε ἔπειτα ζωντανοί. Σοῦ κάνω μάλιστα, μετὰ τὸ παρτὸν καὶ ἐν τσουμπουσάκι εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Τί ὄπλα ἐκλέγετε ; Ἐγὼ ἐπειδὴ δὲν πύτυχησα ἀκόμη νὰ ἀποτελειώσω τὰς σπουδὰς μου εἰς τὴν ὀπλομαχίαν καὶ ἔχω μόνον ὄπλο μου αὐτὴ ἐδῶ τὴν ἀδυνατὴ παλάμη μου, λάβε μέτρος καὶ αὐτῆς μαζὺ μὲ τὸ μέτρος ποῦ ἔχεις τῆς γάμπας μου. Ἄθλιε.

Καὶ φράπ, ἐξάστραψε ἕνας μπάτσaros στὰ μούτρα τοῦ φίλου μας Μπιρμπαντόπουλου ποῦ κόλλησαν τὰ δάκτυλά τῆς τὰ μικρὰ μέσα στὸ μάγουλά του.

Κεῖνη τὴν στιγμὴ ἀνοίγη τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἡ ἀδερφή τοῦ Μπιρμπαντόπουλου, ποῦ παραφύλαγε ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ χύνεται καὶ ἀγκαλιάζει τὴν Μαρουδίττα, τὴν γεμίζει φιλήματα, φωνάζοντας—Εἶγε, εἶγε, κορίτσι μου.

Σοῦρνοντας δὲ τὸν ἀδερφό τῆς ἀπὸ τὸ μανίκι τὸν πῆρε καὶ ἔφυγε χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ. Φαίνεται ὅαχῶμε μεγάλαις ἱστορίαις ἀφου μπερδεύτικαν γυναῖκες στὸ μέσο.

άσθενείς έρχόμενοι από τὰ πέρατα τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλάδας καὶ Δύσις ;

Γιατί δὲν μᾶς ἔβανες στῆς ζουγραφιάς σου, καὶ τὸ μέγα κατὰσθημά μας τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Χατζῆ Κώστα ποῦ θαρροῦμε πῶς λίγα ἔχετε νὰ μᾶς δείξετε σεις στὴν Μεγάλῃ Γερμανίᾳ σας.

Ποῦ εἶναι τὰ τόσα ἄλλα κτήριά μας μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ σὲ κυνηγοῦμε ὡς τὴν Γερμανία σου κτυπώντας σε, ἂς καταδεχόμεστε μὲ τὰ μουσεῖά μας, νοσοκομεῖα, στρατιωτικά καὶ πολιτικά, μὲ τὰ φυσιολογικά μας μουσεῖα, μὲ τὰ σχολεῖα τῶν Ἀπόρων γυναικῶν, μὲ τὸ Πτωχοκομεῖόν μας, μὲ τὴν Ριζάρῖο Σχολή μας, μὲ τὸ Ὀρφανοτροφεῖόν μας τὸ Ἀμαλίσιον, μὲ τὸ μέγα Νοσοκομεῖόν τῆς Βασιλίσσης μας μὲ τὸ Φρενοκομεῖό μας, μὲ τὸ μέγχι στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖό μας, μὲ τὸ ἀρχαιολογικὸ κολοταῖο μουσεῖό μας, τὴν Ρούσικη ἐκκλησία καὶ τὴν Δυτικὴ καὶ τὴν καθολικὴ ποῦ καὶ στῆς δυὸ γιὰ νὰ μισορτσιαττοῦν ἔμεῖς συνδράμαμε.

Θὰ πῆ: πῶς ξάφνα καὶ χωρὶς λόγο σοῦ ρίχτηκα τόσο χοντρά ;

Γιὰ τὸν ἀπλό λόγο ὅτι προσβάλλεις τὴν Πατρίδα μου μὲ μπαγαμπόντικα πράγματα, θέλοντάς νὰ κερδίσης μὲ παλῆ πλληροπαταβούρια ποῦ ἦταν τυπωμένα ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Νῶε, καὶ ταῦθ' ἄνευ τῶν νῦν πούλας στοὺς βλάκας γιὰ καινούργια μανιφέστα.

Ποῦ εἶναι τὸ Μεγαρον τῶν Ὀλυμπίων μας, ποῦ ἡ Ἁγία Εἰρήνη, ποῦ ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος, ἡ Μητρόπολις, ἡ Δημαρχία, τὸ Βαρβάκειον καὶ καί.

Αἶ, ἄει, στὸ διάβολο λοιπὸν καὶ μᾶς παραρούρισε μὲ τὴν μεγάλη μπαγαποντιὰ σου.

Ἄλλ' ὁ Ἕλληνας οὐκ τρέφει ἄχυρος ὅπως σὺ. Κόντευι.

Εἰς ὑγείαν τῆς βλακειᾶς τοῦ ἔθνους.

Πρῶτο

Μάθημα γιὰ τοὺς μπεκρίδες.

Ὁ συστηματικὸς μπεκρὴς ἔχει πάντοτε κόκκινα καὶ πεταμένα ὄζω τὰ μάτια του εἶναι κόκκινα ὡς τὸ ραπάνι ἢ γοῦν χαλκοπράσινα.

Ἡ κοιλία του ὅσο προσδεύει τὸ μπεκρίλι φουσκώνει καὶ αὐτὴ, καὶ γίνεται προγᾶστωρ, ἢ γοῦν κοιλάρᾶ.

Ἀπὸ ὅλα τὰ σπύρτα βλάπτει ἡ μαστίχα ἐδῶ ἰδίως στὴν Ἀθήνα γιὰτὶ δὲν τὴν σικῶνει τὸ κλίμα.

Στὴν Τουρκία οἱ τοῦρκοι συνειθίζουν καὶ πίνουν αὐτὴς γιὰ κρασί στὸ φαγεῖ τους μαστίχα μὲ τὴν ὀκτῆ, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς καὶ μεῖς οἱ ῥωμοὶ. Τώρα θὰ μᾶς πῆτε πῶς δὲν βλάφτονται ἐκεῖνοι ; Ψωφοῦν ὡς τὰ σκυλιὰ ὄχι δὲ βλάφτονται.

Ἡ μαστίχα καὶ ἰδίως ὅπως τὴν φτειάνουν ἐδῶ εἶναι ἓνα καθαρὸ δηλητήριο. Ὅσο πίνει κανεὶς τόσο θέλει, φουσκώνει, ἀνάθουν τ' ἄντερα του καὶ μεθυμένους εἶναι χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς εἶναι μεθυσμένος. Κάνει δὲ ἡ μαστίχα τὸ χειρότερο μεθύσι, γι' αὐτὸ καὶ λέμε σ' ἐκείνους ποῦ δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται πλέον πῶς = εἶναι μεθισμένοι ἀπὸ μαστίχα.

Ὁ Λάνδερερ μας μιὰ φορὰ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ σὲ ἓνα συστηματικὸ μπεκρὶ τί βλάβη φέρει τὸ ρακὶ στὰ πλεμῶνια, τοῦ εἶπε καὶ πῆγε καὶ ἀγόρασε ἓνα κομμάτι φρέσκο ἀρνίσιο πλεμῶνι, τὸ ἔκοψε σὲ δυὸ κομμάτια μείτα στὸ μαγαζὶ τῶν κῆρ Κούζη καὶ ἔβανε τὸ καθεῖ ἓνα σὲ ἓνα ποτήρι, καὶ στὸ ἓνα μὲν ἔρριξε μαστίχα, καὶ στὸ ἄλλο κρασί καὶ τοὺς εἶπε τὸ πρῶ-

τὸ πᾶρᾶσον νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ πᾶρᾶμα. Τὸ πρῶτὸ τῆς ἄλλης μέρας, πῆγαν, καὶ βγάξει ὁ κῆρ Λάνδερερ τὸ πλεμῶνι ἀπὸ τὸ σπύρτα καὶ ἦτανε ζαρωμένο ὡς νὰ τὸ εἶχε πῆνις μισοψύξη, βγάξει καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ κρασί καὶ ἦτανε σπαρταριστὸ ὡς νὰ τὸ εἶχαν ἐκείνη τὴν ὥρα κόψει.

Λαός. — Ἄθλιε, ἰδοὺ πῶς μὲ κατάντησες.

Ἔλα ἐν γένει τὰ σπύρτα διερχόμενα ἀπὸ τὰ νεφρὰ καὶ πλεμῶνια τὰ καίουν λίγο λίγο καὶ τὰ κατανοῦν ἄχρηστα καὶ δὲν μποροῦν νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ αἷμα, εἰς τρόπον ὥστε ἀρχίζει ἡ λεγόμενὴ πυραιμία, ἢ γοῦν νὰ ἡμιπᾶξῃ τὸ αἷμα, οὐ οὐκ ἔστι θεραπεία.

Ἐκεῖνοι ποῦ πίνουν σπύρτα δὲν μποροῦν νὰ φαῖν, ἀποβλαίνονται καὶ λίγο λίγο τρελένονται.

Τὰ μεθυστέμουτρα διακρίνονται ἀπὸ τὸ τρεμούλιαγ: αὐτῶν χειρῶν τους, λίγο λίγο δὲ χάνουν ὄλως διόλου τὸ μνημονικὸ καὶ θαμπώνεται ἡ ὄρασις τους.

Σὲ μερικὸς ἐπέρχεται καὶ ἐπιληψία, ἢ γοῦν σκληνισμὸς, ἄλλοι δὲ φουσκῶνουν καὶ ψοφοῦν ὡς τὰ σκυλιὰ, γιὰτὶ καμμιὰ ἱατρικὴ βοήθεια δὲν τοὺς εἶναι πλέον δυνατὴ.

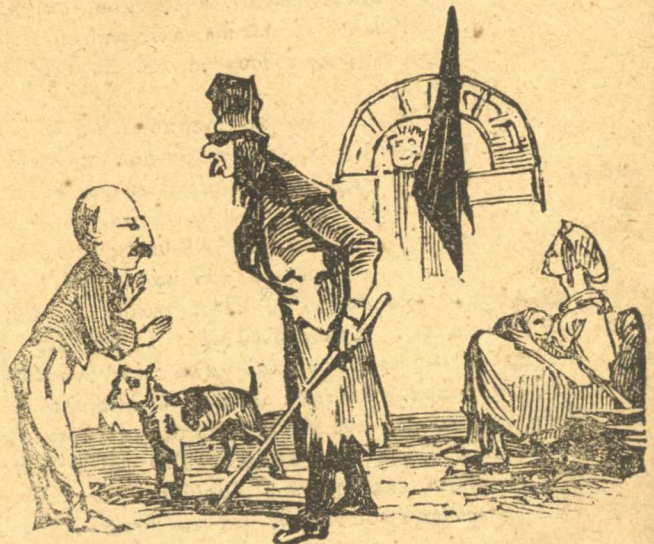
Τὰ σπύρτα ἐν γένει, μαστίχα, ρομὶ καὶ λοιπὰ πινόμενα μάλιστα τὸ πρῶτὸ νηστικά, ἔχουν τὸ καλὸ ἰδίωμα νὰ νταυραντίζουν τὸ σῶμα, ἢ γοῦν νὰ τὸ καταστρέφουν. Εἶναι ὡς νὰ πῆνι τινὰς δηλητήριον καὶ ἔτσι τοῦ ἐπέρχεται ἡ λεγόμενὴ χρονία δηλητηρίασις, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπίσης οὐκ ἔστι θεραπεία.

Παρατηρήθηκε ὅτι στὴ Γαλλία τὰ τρία τέταρτα τῶν τρελῶν ποῦ πηγαίνουν στὰ φρενοκομεῖα κάθε χρόνον προέρχονται ἀπὸ τοὺς μεθυσοκαθῶνους καὶ ἰδίως ἀπὸ κεινοὺς ὅσοι πίνουν τὸ εὐγενικὸ ἀψέντ, τὸ ὁποῖο εἶναι καθαρὸ δηλητήριο.

Στὴ Ρουσία τὰ ταβερνιά εἶναι προσδοιοιζόμενα σὲ κάθε συνοικία, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ καινούργια χωρὶς ἄδεια τῆς κυβερνήσεως. Ἐέρρωμε δὲ ὅλοι τι θὰ πῆ ρούσικο μεθύσι.

Στὴν Ἀμερικὴ εἶναι σχηματισμένες ἀναρρήθιμες ἐταιρίαις, ἢ ὁποιαὶς λέγονται τῆς Εἰρηνοποιίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ παρεμπόδισις τῶν ποτῶν. Τέτοιαι ἐταιρία ἐσχηματίστηκε τώρα ἐσχάτως καὶ στὴ Γερμανία ἀπὸ φριχτὰς, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ συμμαζέψῃ ἀπὸ τὸ πολὺ ποτὶ τὰ ἄλλα φοιτητάρια ποῦ γίνονται κάθε βράδυ γουρούνια στῆς μπυραρίας.

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι λίγα γιὰ τοὺς κρασοκανάτιδες μεθαῦριο δὲ μιλοῦμε καὶ μὲ ζῶν: ἀνὰ παραδείγματα καὶ φριχτὰ, νηότια καὶ ξένα, ἀνθρώπων ποῦ καταστράφηκαν καὶ εἶναι καταστραμένοι ἀπὸ τὸ μπεκρίλι.

Ἄθλιε, πλησιάζει ἡ ἀράδα μου.